Ч. 65 Четвер 21 марта (3 цьвітня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Стріча ґр. Більова з міністром Прінеттім. — Французко-росийский союз.)

Угорскі міністри Сейль і Люкач приїхали до Відня. На нараді з австрийскими міністрами має бути передовсім уложений спільний буджет на р. 1903, котрий буде дуже великий з причини нових жадань на артилерию. На нові армати потребує правительство 200 міліонів корон. З того в буджет на рік 1903 буде вставлених 40 міліонів корон тілько на заосмотренє кріпостної артилериї в гавбиці. Дальші видатки на полеву артилерию мають бути вставлені в буджет року 1904. Коли буде полагоджений спільний буджет, прийде під наради митова тарифа з цілою масою неполагоджених угодових справ. — Крик Німців з причини результату голосованя над резолюцию Німців скінчить ся здає ся тим, що они дістануть свого міністра. Сумнівають ся, чи акция против міністра Пентака буде мати який успіх, бо з ним солідаризує ся міністер Резек, а др. Кербер не схоче окрім клопоту з Німцями, наробити собі клопоту з Колом польским і з Чехами. Др. Кербер старає ся парляментарні ферії використати в цїли доведеня до компромісу в справі Целля. Вигляди такого компромісу мають бути несогірші. Надіють ся, що Німці не виконають грозьби як найострійшої опозициї, бо против неї виступає ціла німецка велика посілість, а навіть деякі визначнійші члени поступового сторонництва. Орґани сторонництва німецкої великої посілости навіть доказують, що упадок Кербера з причини словіньских паралельок вийшов би на шкоду Німців.

Стріча ґр. Більова з Прінетім, що саме тепер відбула ся у Венециї, є многозначна і певно причинить ся до поясненя положеня, чого сподівають ся і в Німеччині і в Австриї. В маю слідуючого року кінчить ся трийдержавний договор, отже віднова взаємин між обома осередними державами а Італією повинна би послідувати вже перед кінцем мая сего року, наколи трийдержавний союз має дальше істнувати. Вступні переговори відбували ся про се вже у Відни між італіяньским амбасадором ґр. Ніґрою а ґр. Ґолуховским, а в Римі між австрийским амбасадором бар. Пазетім і міністром Прінетім. Як звіщають, ті вступні переговори не довели до користних вислідів, а в Берлині також невдоволені становищем римского кабінету. Подорож ґр. Більова мала очевидну ціль, довести до ясної, виразної відповіди, замість довшої виміни дипльоматичних нот. Чи повело ся ґр. Більови осягнути і вимогти на Прінетім виразне політичне ісповіданє віри, то доперва покаже ся. Від ревії французко-італіяньскої фльоти під Тульоном, від вступленя на престол короля Віктора Імануїла богато переміпило ся і тепер конечно потреба вияснити, що з давних взаємин ще остало, а що пропало. Також приязні взаємини вимагають від часу до часу ревізиї. Ґр. Більов мав отже повне право прийти з запитанем і вимагати ясної відповіди. Невиразне становище є невиносиме, наколи довший час триває. Італія належить до трийдержавного союза, а ще недавно французкий міністер заграничних справ Делькасе зовсїм виразно заявив на прилюднім засіданю, що Італія стоїть в найтіснійших взаєминах з Францією. Французко-італіяньске братанє мусить конечно виклику-вати підозріне і сумнїви, а недовіре ще скріпляє ся иншими подіями, що з ними стоять в звязи.

Вимірений против Анґлії і Япану росийско-французкий союз є уступкою Франциї для Росиї, а за те Росия має піддержувати Францию в єї африканьских намірах. Ті наміри добре відомі, они змагають до того, щоби зробити з Середземного моря романьске море. Анґлія має бути виперта з Ґібральтару, Франция має загорнути Мароко, а Італія Триполіс. Італія входить отже в ту комбінацию, а тим самим пересуває ся з середно-европейского союза до французко-росийского. Чи она ліпше на тім вийде, чи неурожайна африканьска область більше варта як економічний союз з двома осередними европейскими державами, і як независимість від купецкого гнету Французів, над тим повинна Італія вже сама зріло розважити. Не треба на неї впливати що-до сих постанов. Однак одно обовязана Італія супротив своїх союзників, щоби дала льояльну відповідь. Нехай собі Італія остає в трийдержавнім союзі, або его покине, але нехай вже раз то зробить. Можна отже сподівати ся, що ґр. Більов не вдоволить ся фразами Прінетіого, але виможе на нім ясну відповідь: так або ні.

40) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Новість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Глава сема.

Підчас тої розмови сидів лікар Небзехт по тамтім боці в некрополі, все ще перед хатою парашіта, і роздумуючи всіляко, дожидав старого.

То аж дрожав, побоюючись о него, то знов забував зовсїм на небезпечність, на яку виставив старика, та надіяв ся лиш сповненя свого бажаня і чудесного відкритя через людске серце, котре мало дістати ся в єго руки до розслідів.

Хвилями думав він о наукових розслідах, але заєдно брала єго обава о парашіта, та й від того не мав спокою, що Уарда була близько него.

Він сидів цілими годинами сам один при ній, бо єї батько і бабуня не могли на довго покидати своєї роботи. Батько мусів вести воєнних плінників до Гермонтіс, а стара, від коли єї внучка вже була виросла, і могла займати ся малим господарством, належала до плачок, котрі з розпущеним волосем, і помастивши собі чоло і груди болотом з Нілю, ішли за тілами померших, та плакали і заводили.

Коли сонце клонилось до заходу, Уарда все ще лежала перед хатою.

Она була бліда і як би змучена.

Єї буйне волосе знову розпустило ся, і в него понабивало ся соломи з єї постелї. Коли Небзехт приступив до неї, щоби єї взяти за живчик або сказати їй яку розраду, она умисно відвертала лице від него.

Коли сонце зайшло поза гори, він нахилив ся знову до неї, і сказав:

— Вже холодно; може занести тебе до хати?

— Дай мені спокою! — відповіла она. — Мені горячо; відсунь ся від мене! Я вже не слаба і могла би сама зайти до хати, як би лиш хотіла; таже дідо і бабуня вернуть зараз.

Небзехт встав, сів собі на якийсь коєць, що стояв на кілька кроків подальше від Уарди, та спитав, загикуючись:

— Чи ще дальше посунути ся?

— Роби, як хочеш.

— Ти не чемна, — сказав він засумований.

— Бо ти все лиш на мене дивиш ся, — відповіла Уарда, — а я того не люблю, та й я дуже неспокійна, бо дідуньо нині зрана був якийсь не такий, як звичайно, говорив якось дивно о смерти і о великій заплаті, якої жадають за моє подужанє. Відтак просив мене, щоби я не забувала на него, та був так зворушений, що аж дивно. Де він лиш так забарив ся; я би хотіла, щоби він вже був тут коло мене.

По сих словах стала Уарда тихо плакати, а Небзехта взяла якась страшенна обава о парашіта, і єму зробилось важко на серци, що він за само сповненє обовязку зажадав людского житя в заплату. Він розумів ся добре на законах, і знав добре, що старого змусили би випити отрую, як би єго зловили на тім, що він викрав людске серце.

Було вже темно. Уарда перестала плакати і спитала лікаря:

— Може він пішов до міста, щоби позичити де ту велику суму, якої ти, чи твоя сьвятиня зажадала за ваші ліки? Таже ось золота обручка княгині, та й половина татової добичи, а в скрини єсть ще й ціла заплата, яку бабуня складала через два роки, що заробила єї яко плачка. Чи вам того всего ще за мало?

Се послїдне питанє було висказане з пересердєм і докором, а лікар, котрий через ціле житє навик був говорити правду, мовчав, бо не важив ся сказати, що „так“. Він зажадав за свою поміч більше як золота і срібла. Аж тепер пригадав він собі, як єго Пентаур остерігав, а коли шакалї зачали уїдати, він взяв свердел до робленя огню, та запалив кілька кусників смоли, що були під рукою. При тім прийшло єму на гадку, що стало би ся з Уардою, як би не стало єї діда і бабуні, та почав вже на добре і подрібно укладати в души свій чудачний плян, який від кількох годин лиш

Новинки.

Львів дня 2-го цьвітня 1902.

— **Стережіть ся обманців.** Якісь проворні мантії впали на гадку взяти ся до нового рода легкого промислу: они пускають російскі срібні рублї за папі пятикоронівки і мають на тім добрий заробок, бо срібвий рубель має вартости лиш за 2 К 50 с., липає ся отже чистого зарібку 2 К 50 с. Але обманений не лиш що тратить тих півтретя корони, но ще й дуже часто не може нічого вдїяти з рублем, котрого нїхто не хоче брати, а нема також і де вимінятп.

— **Остережене перед аґентом, що продає льоси.** Суд карний в Грацу в Стирії остерігає перед якимсь Іваном Войтаном Пільцом, котрий під фірмою Івана II. Войтана перебував в Дрезднї, Базилеї, Арнгаймі, Амстердамі та инших містах і звідтам слав до Австрії оповістки о продажи льосів на рати. По одержаню гроший посилав він квіти без нїякої вартости. Той мантій називає ся по правдї Іван Пільц і розписує листи по польски.

— **Сьвіжий податок.** Віденьскі дневники доносять, що повстала гадка кожду рецепту остемпльовувати 5 сотиками. Обчислено, що такий податок приніс би в самім Відни 200.000 К, а в цїлій Австрії 1,250.000 корон. У Відни есть 128 аптик, в котрих денно по 12.000, а річно по 4.380.000 рецепт експедиює ся. В цїлій Австрії есть аптик 1428, котрі принесли би річно з такого стемпля висше подану суму. Дохід той мав би послужити на заснованє емеритального фонда для лїкарів, та самі лїкарі противні такому проєктови.

— **Намірене самоубийство.** В суботу вечером о годинї 10-ій кинула ся з вікна другого поверха дому при ул. Бляхарскій ч. 5, 26-лїтна служниця Мария Лїпаньска, але лиш незначно потовкла ся, поневаж впала на дашок, находячий ся під вікном. Причиною того розпучливого кроку мало бути, що суджений еї залицяв ся до иншої дївчини і хотїв еї покинути.

— **Також не аби яка пригода.** В Мидлїнґу коло Відня у тамошного бляхаря Малера рубав термінатор, 15-лїтний Франц Фіртль, скипки і робив то так незручно, що одним рубненєм відрубав собі цїлий малий палець лївої руки. Сила замаху була так велика, що палець відскочив на кілька кроків далеко. То побачила домашна кїтка, скочила в тїй хвили, вхопила палець і щезла з ним без слїду. Нещасливого без пальця мусїли відвезти до шпиталю.

— **На повнім мори згорів.** спущений недавно в Гамбурзї, пароxід „Брунсгавзен", підчас першої плавби до полудневої Америки. Корабель віз великий набір камінного вугля і вибухових материялів, між тим 2.000 сотнарів динаміту. Вже третого дня тепломір вказував, що поклади вугля мають надзвичайно високу температуру. Вкінци дим став заповнювати коридори і клїтки під покладом. Обсада корабля стала викидати вибухові материяли в море та взяла ся гасити пожар. Однак задля великого диму се було неможливе. Вечером приказав капітан опустити корабель і в тїй цїли спущено лодки. Як на се, найбільша лодка пропускала воду. Морякам остала тілько друга менша лодка. Вся обсада перенесла ся до оставшої лодки, а корабель, пущений з найбільшою силою пари, пігнав на власну долю. Настала бурлива ніч. Морякам у лодцї заглядала смерть що хвиля в очи. В годину по лишеню корабля заяснїла далеко на мори луна, а далї дали ся чути сильні детонациї, по яких небавом все погасло. Лодка з моряками щасливо добила ся до берегів суши.

— **Шість разів в лице за одно післанє поцїлунка.** В одній з найперших каварень в Будапештї сидів при столї старший вже панок з молоденькою дуже красною дамою, своєю жінкою. Трохи подальше, напроти них сидїло знов кількох елеґантних паничів з позакривлюваними носами, по котрих зараз пізнати Ізраилів рід. Один з тих паничів — він, від коли перекинув ся на Мадяра, назвав ся Конфі, але перед тим звав ся таки просто Кон — зачав щось розповідати своїм товаришам так, що они аж сьміяли ся, а при тім заєдно зиркали на молоду даму. Коли по якімсь часї чоловік тої дами вийшов на хвильку, Конфі був на стілько зухвалий, що післав хорошій дамі поцїлунок рукою. Она засоромлена спустила очи в долину. Коли опісля вернув єї чоловік, она щось шепнула до него, а тогди той пан, чоловік великої сили встав спокійно і підійшов до згаданого панича та сказав до него так само спокійно: — „Я урядник з міністерства Н. Н." — „А я називаю ся Конфі". — відповів банкович. Але старший панок сказав єму на то: „Я Вам лиш длятого сказав як називаю ся, щоби Ви знали, з ким маєте дїло. Ваше імя нїчого мене не обходить, лиш Ваша зухвалість" — і в тїй хвили вдарив банковича шість разів в лице. В каварни зробило ся велике замішанє і всї гадали, що прийде до великої бійки, але сьмілий перед тим до самої женщини банкович стратив тепер відвагу і лиш взяв капелюх та вийшов з каварнї, як би єму нїчого не стало ся.

— **Межи двома возами.** Конторист Лям у Відни переходив оногди в полудне через улицю так нещасливо, що дістав ся межи два вози, з котрих один, віз склеповий, їхав в одну сторону, а другий, віз посилальницкий зі всїлякими скринями та пакунками, в другу сторону. Оба вози минали ся так близько, що для чоловіка межи ними не було вже місця, і они майже живцем роздерли Ляма. Один віз вирвав єму тїло з грудий і роздер шию так, що аж вирвав гортанку, а другий подер шкіру на гребтї, повиривав тїло з мяса, та поломив кости на хребтї. Ляма, ледви ще дихаючого, відставлено до шпиталю.

— **Концесиї на реставрациї.** Президент кабінету, др. Кербер яко управитель міністерства справ внутрішних видав розпорядженє до властий промислових в справі надаваня концесий на реставрациї, в котрих нема вишинку. Власти при надаваню концесиї мають робити ріжницю межи реставрациями з вишинком а реставрациями без вишинку і з засади не розширяти концесиї на вишинк для реставраций, котрі одержали концесию без вишинку

Конкурс.

Головний Видїл Тов. „Просьвіта" у Львові оголошує отсим на підставі „Статуту фонду імени Івана Череватенка на видаванє премій за науково-популярні книжки" конкурс на написанє науково популярної розвідки в україньскій мові, в квоті 200 К.

неясно шибав ся єму по голові. Як би старий не вернув, то він би попросив кольхітів або бальзамників, щоби они приймили до своєї громади [1]), а они би певно не відмовили єму того задля єго зручности. Тогди би він оженив ся з Уардою і жив би з нею здалека від цїлого сьвіта лиш для свого нового званя, в котрім богато можна було научити ся, жив би лиш для науки. Єму було байдуже про вигоди та достатки, о признанє від людий та о визначнє становище в житю.

На новій каменистій стежцї міг би він мати надію скорше дійти до своєї цїли, як на старій красно вимощеній дорозї. Він і так не чув потреби виговорити ся перед другими та розповісти їм про свої здобутки; самого знаня було досить для него. О тім вже не думав, що він з обовязаний домови Сетї'го. Три днї вже не зміняв на собі одежі, єго лице і чубок не виділи бритви, єго руки і ноги не змочила анї одна капля води. Єму здавало ся, як би він вже здичів, мов би вже став бальзамником, мов би став найбільше погордженим чоловіком, парашітом, як коли б то так вже було єму призначено. Того пониженя єго дивно закортїло, бо оно рівнало єго з Уардою, а тота, що тут лежала з розпатланим волосєм, недужа і перепуджена, годила ся як-раз до тої будучности, яку він собі укладав.

— Ти не чуєш нїчого? — спитала нараз єго дївчина.

Він став разом з нею надслухувати, що там діє ся в долинї, пси стали уїдати, і зараз по тім опинив ся парашіт зі своєю жінкою перед хатою та попрашав ся зі старою Гектою, з котрою стрітив ся був вертаючи з Теб до дому.

— Ви так довго забарили ся — відозвала ся Уарда, коли дїдо і бабуня станули на конець перед нею — а мене такий страх брав

— Таже лікар був при тобі — сказала стара і зайшла до хати лагодити скромну вечеру, а парашіт тимчасом вкляк коло своєї внучки і так щиро але з таким поважанєм пестив єї, як би він був лиш єї вірним слугою а не єї близьким свояком.

Відтак встав і подав Небзехтови, котрий від зворушеня дрожав на цїлім тїлї, якусь торбу з грубого полотна, котру носив звичайно на собі на вузкій крайцї.

— Оттут есть серце — шепнув він до лїкаря — вийми собі єго а торбину верни менї назад, бо в нїй є ще й мої ножі а менї їх потреба.

Небзехт виймив серце дрожачими пальцями з торбини, виймив кілька коробок із своєї скринки з лїками а вложив там старанно серце, сягнув відтак за пазуху, приступив до парашіта і шепнув до него:

— На, возьми собі сей запис, повісь собі єго на шиї, а коли умреш, то я прикажу завинути тобі в обвивки як якому вельможі, „книгу о виходї на день". Але того ще за мало. З майна яке менї припало в спадщинї, платить менї мій брат проценти, а я не рушав того доходу вже від десяти лїт. Я тобі пішлю ті гроші, а ти будеш міг жити з них безжурно на старі лїта.

Парашіт взяв торбиночку з кусником папіруса і вислухав бесїди лїкаря аж до кінця. Тепер відвернув ся від него і сказав спокійно але рішучо:

— Держи собі свої гроші, ми вже розплатили ся. Значить ся — додав він гірко — коли дївчина буде здорова.

— Она вже так як би и здорова — сказав на то гикавий лїкар. — А чому.... чому не хочеш мого дарунку....

— Бо я до нинї ще нїколи не запозичав ся анї не жебрав — перебив єму парашіт і на старість не хочу до того брати ся. Жите за жите; але то, що я нинї зробив, того не годен заплатити хоч би й Рамзес всїма своїми скарбами!

Небзехт дивив ся в землю і не знав, що на то сказати старому.

Тепер вийшла стара із хати, поставила перед мужчин миску з вареною сочевицею, редьку і цибулю [2]), завела до хати Уарду, котра вже не хотїла, щоби єї несли, та попросила лїкаря, щоби й він з ними повечеряв. Небзехт не дав ся довго просити, бо ще від вчера не мав він нїчого в ротї.

Коли стара зайшла знову до хати, спитав він парашіта:

— Чиє то серце приніс ти менї, та як оно попалось в твої руки?

— Насамперед скажи менї — відповів старий — длячого ти спонукав мене допустити ся так великої вини?

— Бо я хочу переконати ся, як виглядає людске серце — відповів Небзехт, щоби я міг вилїчити тих, що хорують на серце.

Парашіт споглядав якийсь час мовчки в землю, а відтак спитав:

— Але чи ти правду кажеш?

— Правду — відповів лїкар з переконуючою рішучостию.

— То я рад з того — сказав старий — бо ти й бідним помагаєш.

— Так само охотно як і богачам! Скажиж тепер чиє ти взяв серце?

— Я зайшов до дому бальзамників — став старий розповідати і поклав перед себе кілька великих кременїв, щоби з них штучним лупанєм поробити ножі. — Отже я зайшов до дому бальзамників і застав там три трупи, в котрих

---

[1]) Ся громада була ще за римских цїсарів, а з грецких папірусів знаємо богато о нїй.

[2]) „Закуска" при египетских обідах та вечерях. Про редьку, цибулю і чіснпк знаходить ся часто згадка на памятниках. Підчас будови піраміди Хеопса — як розповідає Геродот — минуло ся тих присмаків за 1600 талентів або 2,400.000 талярів.

Конкурсовий твір має відповідати отсим вимогам:

Мусить бути оригінальний, нігде еще не друкований, та популяризовати здобутки сьвітової науки.

Дотичний твір не може захвалювати неволї, панованя одного народу над другим або громадского стану над другим, а також не може бути змісту конфесийного.

Українська мова твору мусить бути проста, зрозуміла кождому, письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди.

Твір не може бути менший обємом як два аркуші друку, рахуючи в аркуші 40 тисяч лїтер.

Працї належать присилати до головного Видїлу Тов. „Просьвіта“ у Львові в речинци двох років від дня нинїшного оголошеня і то так, що твір має бути без підпису а власноручний підпис має бути поміщений в осібній запечатанїй коверті.

Принятий твір зістає власностию автора, але друкуючи єго автор мусить придержувати ся повисших условин.

За головний Видїл Тов. „Просьвіта“

У Львові дня 3 марта 1902 р.

Др. Кость Левицкий, заступник голови.

Ол. Темницкий.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 цьвітня. Вчера по полудни розпочали ся тут спільні конференциї австрийских і угорских мінїстрів. Президент угорских мінїстрів Сель має нинї вечером вернути до Будапешту. Нинї відбуде він з дром Кербером нараду.

Петербург 2 цьвітня. В Фінляндиї має настати лагіднїйше правлїнє під впливом цариці-вдови. Ґенерал-ґубернатор Бобріков має уступити і піде до Варшави на місце Черткова.

Петербург 2 цьвітня. Після найновійших вістий президент Любе прибуде до Петербурга дня 20 мая.

Рим 2 цьвітня. Між покликаними до оружия резервістами лучили ся демонстрациї революцийні в цїлій північній Італїї.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічним у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїні 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

після припису поробив моїм камінним ножем вісім прорізів. Коли мерцї лежать так розібрані на лавці, то один такий як і другий і жебрак лежить передомною так само тихо як і рідний син якого короля.

Але я знав добре, хто то лежав передомною. Сильне старе тіло на середині стола то було тіло померлого пророка сьвятинї Гатшепсу; трохи дальше від него лежали близько побіч себе тіло якогось каменяря з некрополї і якась повійниця з міста чужинців, що померла на сухоти, два нужденні трупи, що висхли як скипки. Пророка знав я добре, бо я стрічав єго сто разів не раз в єго золотій посплцї і єго називали завсїгди богатим Руї. Я зробив їм всїм, що до мене належало, мене прогнали як звичайно камінєм і я відтак з товаришами укладав їх внутренности. Внутренности пророка мали пізнїйше бути зложені в красних алябастрових канопах а внутренности каменяря і тої повійниці мали вложити ся назад до тїла. Отже я собі подумав: Кому зроблю ту муку, що возьму єго серце? Я пішов до бідних і приступив борзо до грішної повійниці. А то відозвав ся в менї голос якогось злого духа, котрий сказав менї: Дївчина була бідна, по горджена і така нужденна як і ти, доки ходила по хребті Себа[3]): може їй буде лїпше на тамтім сьвіті і зазнає там розкоші, коли не допустиш ся на ній гріха та не обрабуєш єї! А коли я відтак приступив до винідїлого каменяря та подивив ся на єго руки, що були більше мозолисті як мої, то злий дух шепнув менї то само. Тогди станув я коло мясистого тїла пророка Руї, що помер був від удару на мозок, і менї прийшли на гадку ті почести та богатства, яких він зазнав на земли, та що він бодай раз зазнав богато щастя і радости. Тогди сягнув я, коли нїкого не було, до мого мішка і заміняв баранячє серце за єго.

Може я й подвійно прогрішив ся, що допустив ся такого безбожного дїла з серцем пророка; але они на тїло богача Руї понавішують сотки амулєтів, накладуть замість єго серця скарабеїв[4]) та забезпечать єго сьвятими олїями і добрими письмами від всїх ворогів на дорозї аменті[5]), а бідним нїхто не дасть помічних амулєтів. А відтак! Таже ти менї присяг ся, що на тамтім сьвітї в сьвітлици суду возьмеш всю мою вину на себе.

Небзехт подав старому руку і сказав:

— Таже я присяг ся, а ти таки й добре вибрав. Возьмиж отсю воду, розділи єї на чотири части і давай Уардї по одній части через чотири вечери[6]). Зачни зараз від нинї; я гадаю, що она вже позавтра буде здорова. Я незадовго прийду знову та навідаюсь до неї. Тепер лягай спочивати, а менї зроби місце тут на дворі. Заким потягне зьвізда Ізиси[7]), вибересь в дорогу, бо мене вже давно виглядають в Сеті вім домі.

(Дальше буде).

[3]) Земля. Себа або Кеба називають на памятниках дуже часто „вітцем богів“. Себ то був божок часу (грецкий Кронос). А що Египтияни уважали матерню за вічну, то може то й не случайно, що в гієроґліфічнім письмі уживає ся знаку на землю також і на означене слова „вічність“.

[4]) Замість серця вкладано муміям сьвяті хрущі, скарабеї, зроблені із всїлякого материялу.

[5]) Аменті — підземний сьвіт.

[6]) Припис, який знаходить ся дуже часто в лїкарских папирусах.

[7]) Сиріюс або зьвізда Сотіса.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).